

גליון 622
שנה י"ג תשפ"ד

סיפורי צדיקים

יו"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ז"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר ז"ל

סיפורי חז"ל

האחד סמך על השני

מעשה בר' ירמיה ששלח סל עם תאנים שלא היו מעושרים לר' זירא, והיה ר' ירמיה סובר ואומר, וכי ר' זירא יאכל דבר עד שלא יתקנו תחלה? ור' זירא חשב ואמר, וכי ר' ירמיה ישלח לי דבר שאינו מתוקן? בין כך ובין כך נאכלו אלו התאנים בעודן טבל. למחר עמד ר' זירא עם ר' ירמיה, שאל אותו ר' זירא, התאנים ששלחת לי הפרשת מהן מעשר? אמר לו ר' ירמיה לא הפרשתי מהן מעשר, כי חשבתי ואמרתי, וכי ר' זירא יאכל פירות שאינם מתוקנים? אמר לו ר' זירא. אף אני אמרתי. וכי ר' ירמיה ישלח לי דבר שאינו מתוקן? אמר ר' אבא בר זבינא בשם ר' זירא. אם הראשונים כמלאכים. אנחנו כבני אדם. ואם הראשונים כבני אדם אנחנו כחמורים. ולא כחמורו של ר' פינחס בן יאיר, שלא אכל דבר שאינו מתוקן.

(לפי דמאי פ"א ה"ג)

פרשת השבוע

ועץ ארז ושני תולעת ואזוב (יד ד)

שאלו את הרה"ק בעל חידושי הרים האדמו"ר הראשון מגור זיע"א, התורה צייתה לקחת לטהרת מצורע, עץ ארז ואזוב, ארז מובן כדי לכפר על גיאות, אבל אזוב בשביל מה? הרי הוא מסמל ענוה ושפלות. ענה הרבי, לפעמים יש צורך לכפר גם על ענוה, בא עני לאיש ומבקשו טובה, עונה המבקש, מזה אני בעיני הבריות, ומה ערכי, כי אעשה טובות, ואחרי כן, כשמישהו פוגע בכבודו, הריהו יורד לחייו, על ענוה כזו צריכים כפרה, או אם בא לפניך דבר הנוגע לכבוד שמים, יש לצאת ולהתריע בעזו עליו, ואתה מתעטף בענוה ומתנצל מי אני ומה אני מי ישמע לקולי, אך ברגע שמישהו יפגע בך, תהא מוכן לירד לחייו, תיקום ותטור, זוהי ענוה פסולה, ומדי כפרת אדם זה, יגביה עצמו כארז כדבר שנאמר ויגבה לבו בדרכי ה'.

ועץ ארז ושני תולעת ואזוב י"ד-ה' מזה תקנתו ויתרפא ישפיל עצמו מגאותו כתולעת ואזוב (רש"י). מסופר על הרה"ק רבי רפאל מבראשד זיע"א, שהיה אומר, יכול אני לפטור את עצמי מך הדין, מלבד אם ידונו אותי על מידת הגאווה. כשיכניסו אותי לדין וישאלו אותי את השאלות הידועות, נשאת ונתת באמונה, תהיה תשובתי ברורה ופשוטה, מעולם לא הייתי סוחר או חנווני, ולא היה לי כל משא ומתן עם מי שהוא. אם ישאלו אותי קבעת עתים לתורה, פלפלת בחכמה, אענה לאלתר, עם הארץ הייתי, אם ישאלוני הרבית בתפילות ותחנונים, בצומות וסיגופים, תהיה תשובתי, חלוש ותש כוח הייתי, כשישאלוני נתת צדקה לעניים, אחזיר להם תשובה אמיתית, עני ואביון הייתי. ואולם חושש אני פן ישאלוניך אם עם הארץ הייתך חלוש ותשוש כחף ואף עני ואביוןך אם כחף על מה ולמה התגאית? על שאלה זאת לא אוכל לתת כל תשובה, ואוי לי מיום הדין, אוי לי מיום התוכחה.

זמני השבת

זמני יציאת השבת

ירושלים: 7:50 ת"א: 7:52 ר"ת: 8:26

זמני כניסת השבת

פרשת מצורע-שבת הגדול

ירושלים: 6:35 ת"א: 6:51

ברכתו של ה"צמח צדק" זיע"א (יומא דהילולא י"ג ניסן)

היה היה פעם יהודי שהיה גר בכפר בין גויים רבים ומעט יהודים, שמו של היהודי היה הלל או כפי שקראו לו בכפר "הילקה", ופרנסתו היתה מבית מרוח שחבר מהפריץ המקומי, הגויים שהיו נכנסים לפונדק שלו כדי ללגום כוסית יי"ש ולאכול מנה דג ממולא טעים, אהבו את הילקה השקט וההגון שהתייחס עליהם בידידות ולא לקח מהם אף פעם אפילו קופייקה (פרויטה) מיותרת, והגויים השיכורים כיבדוהו בשל כך. רק גוי אחד ושמו סטפן הראה להילקה היהודי שנאה גלויה, היה זה גוי גס רוח שיכור כמעט תמיד, ופיו מלא קללות, כאשר הילקה ראה שסטפן לקח כבר משקה מעל למידה, היו מסרב למכור לו יותר, ולא אחת אף נאלץ "ללוות" את השיכור בעל כרחו כמובן אל מחוץ לבית המרוח.

סטפן שנפגע, נשבע להינקם מהיהודי הילקה מאחר שהוא היה חייב לו סכום כסף הגון תמורת המשקה ששתה אצלו, היה ה"פתרון" הנוח ביותר להרוג את היהודי, ובוזה לסלק הן את הפונדקאי השנוא והן להיפטור מהחובות הרבים שהיה חייב ליהודי. אולם הוא פחד להרגו שמא יישלח לסיביר, ועל כן החליט כי יעליל עליו עלילה ויהי מה, אומר ועושה.

סטפן הלך לעיר הסמוכה וסיפר שם למשטרה כי בעל המרוח הילקה, מרמה את הממשלה, ע"י כך שלא על כל כמות היי"ש שהוא מוכר הוא משלם המכס בחוק אלא רק על חלק ממנו, כעדים המוכנים לאשר את דבריו, הוא מסר שמות של מספר איכרים מכפרים סמוכים, שהיו מוכנים להישבע כי הילקה מכר גם להם יי"ש לא חוקי, גויים אלה היו חבריו של סטפן טיפוסים מפוקפקים כמוהו, אשר שנאת היהודים שבערה בקרבם דחפה אותם לכל דבר פשע, התלונה הוגשה ובעקבותיה באה החקירה, עדי השקר של סטפן הופיעו ונשבעו לשקר, באשרם את העלילה כאילו היתה עובדה קיימת ומוכחת, התובע שבעצמו היה אנטישמי לא קטן, מצא כאן הזדמנות לנגח את כל היהודים ולכנותם רמאים, הוא תבע להטיל על הילקה את העונש החמור ביותר הקבוע בחוק למקרה מסוג זה.

הילקה מצידו הכחיש כמובן את אשמות השווא, כשדמעות עומדות בעיניו הוא הצהיר כי הוא חף מפשע, וכי נפל קרבן לעלילה שטפל עליו סטפן במגמה להינקם ממנו, באו גם גויים רבים והעידו כי הילקה הנו אדם ישר ולא יעלה על הדעת להאשימו בכגון דא, אפילו הפריץ ממנו חקר הילקה את בית המרוח, מצא לנכון לומר כמה מלים לטובת היהודי "שלו", החוקרים ראו והבינו כי הילקה אינו אשם, אך מאידך לא יכלו לבטל את ה"עדויות" שבועה, וכך נמשך הענין קרוב לשנה. לבסוף התקרב היום בו עמד המשפט להתקיים, מצבו של הילקה היה רופף ביותר, והוא ישב בביתו יומם ולילה שבור ורצוף ואמר תהילים כשעיניו זולגות דמעות, אשתו של הילקה היתה בתו של יהודי כפרי שהתגורר בקרבת העיירה ליובאוויטש, ואביה היה חסיד ליובאוויטש,

וממנו היא שמעה לעתים קרובות על הרה"ק רבי מנחם מנדל ה"צמח צדק" זיע"א, על צדקותו ועל גדולתו, וכיצד הוא הושיע יהודים רבים בעצתו ובברכתו ובתפילותיו, עתה כאשר בעלה היה נתון בצרה, יעצה לו לנסוע לרבי ולשטוח את צרותיו בפניו, וברכתו וודאי תתקיים. להילקה מצידו לא היה רקע חסידי, אביו לא היה חסיד והוא בעצמו מעולם לא נסע אל שום רבי, על כן הוא סירב בתחילה לשמוע לעצה ה"מזורה" של אשתו, וביטל אותה במחי יד.

אולם ככל שהתקרב מועד המשפט ובלית ברירה, הוא החליט לשמוע בקול אשתו, רתם סוס לעגלה ונסע לליובאוויטש, בהגיעו לחצר הרבי התברר לו חיש מהר כי להגיע אל הרבי זה כלל לא פשוט, הגבאי הודיע לו כי חסידיים רבים וביניהם סוחרים חשובים, ממתינים זה ימים מספר כדי להיכנס אל הרבי ל"יחידות", וגם הוא הילקה יצטרך לחכות כמוהם בסבלנות, אם ירצה להתקבל, ברגע הראשון התחרט הילקה על כל הנסיעה, אולם לאחר מכן התאווש וסיפר לגבאי על הצרה שהוא נתון בה, את תאריך המשפט המתקרב ואת בקשתו לברכה מהרבי, דבריו נגעו ללבו של הגבאי והוא הבטיח לו לנהוג לגביו לפני משורת הדין. ואכן כבר למחרת היום הודיע לו הגבאי כי יתכונן להיכנס אל הרבי.

בהיכנסו אל הרבי נתקף הילקה לפתע הרגשה של חדלון, מבוכה ואובדן עצות, הוא עמד לרגע באין אומר, ומיד פרץ בבכי מר, הוא שפך את מר לבו לפני הרבי וסיפר לו את הכל מהחל ועד כלה, הרבי שמע אותו בסבלנות, ולאחר מכן אמר: "אל תבכה הלל ואל תתלונן, השם יתברך יעזור לך, שום דבר בעולם ושום יצור או חפץ לא נבראו בכדי, אלא לתועלת מסוימת, אפילו עכברים מביאים לפעמים תועלת, סע הביתה יהודי יקר ושם מבטחך בה' יתברך". הילקה יצא מהרבי מעודד אם כי בעצם לא ידע ולא הבין למה התכוון הרבי בדבריו, אולם הוא קיווה כי ברכת הרבי תתקיים והשם יתברך יעזור לו במצוקתו. כאשר הגיע לביתו סיפר את הדברים לאשתו, היא שמחה שמחה גדולה ומיד הסיחה מדעתה כל דאגה, אם כי גם היא לא הבינה יותר ממנו ביחס למשמעות דבריו של הרבי, אולם היא בטחה בה' שתקייים ברכת הצדיק.

הגיע יום המשפט, הילקה ואשתו נסעו העירה, הוא מודאג וחושש לבאות והיא מלאה בטחון ומעודדת את בעלה, אולם בית המשפט היה מלא מפנה לפה, יהודים וגויים, כולם היו סקרנים לדעת כיצד יסתיים המשפט. הילקה ישב על ספסל הנאשמים חיוור ומודאג וכיפה שחורה גדולה מכסה את ראשו, הוא לא נתן את דעתו על המתרחש באולם וכל מעיניו היו נתונים בפסקי תהילים אותם רחשו שפתיו חרש.

המשפט נפתח והעד הראשון, סטפן הידוע לשימצה ניגש אל הדוכן וחזר על דברי עדותו שהיו יסוד לעלילה, אולם כאשר שניגורו של הילקה החל לחקרו חקירת שתי וערב, התבלבל סטפן והסתבך בדברים שסותרו זה את זה, לבסוף הוא נאחז בטענה כי הנה העדים האחרים יאשרו כולם את דבריו.

זכרני ה' ברצון עמך

משל לכת של כפריים שסקלו חצר המלך באבנים ועפרו בעפר, ויבואו עבדי המלך ונתנום אל בית הכלא אל בור תחתיות, והנה החכמים שבהם אמרו מדוע נתנו אל הבור? ויבואו ויגידו אל המלך דבריהם כי אלו האבנים כולם אבנים טובות המה, נלטשם עד שיזהרו כוזהר הרקיע וכעצם השמיים לטוהר, ויאמר המלך כדבריכם כן תעשו, ויעשו כן. ויקבעם המלך במלבושיו ובכתרו, ותהי לו לכבוד גדול ולעושר רב, וינשא את האנשים האלו לוטשי האבנים על כל השרים אשר אתו. ויבואו גם האחרים לפני המלך ויאמרו גם אנחנו זרקנו אבנים, ואם אז לא חכמנו ללטשם ולהצהירם, מ"מ הלא חכמינו לטשו הכל גם שלנו גם שלהם, ולא עוד אלא אבנים שזרקנו גדולים היו משלהם, והרי אבנינו קבועים בכתרך ובכיסאך ואיך לא נטול שכר עליהם? ויטיבו דבריהם בעיני המלך ויתן להם שכר רב ג"כ, אך לא כמו הראשונים.

והנמשל: כי החוטאים המה הפוגמים הזורקים אבנים ועפר לחצר מלכו של עולם ית"ש, וכל ישראל ערבים זה בזה, והיה כי יבואו חסידי בני עמנו וישובו אל ה', המה מהפכים החטאים של כל ישראל לזכיות, עד שיקבעו בכתרו ית"ש ויוחקקו על כסא כבודו ויצויירו על מלבושיו, ומלאכי מעלה יראו ויתמהו, וע"ז כתיב (תהלים ק"ב) "כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו" פירוש, שיעשו רצון וחקן מן האבנים ועפר אשר סקלו, ועי"ז וייראו גוים את שם ה' וכל מלכי הארץ את כבודך, והנה חלף זאת יעלה ה' את חסידי מבור תחתיות ויגביה כיסאם ממלאכי השרת. אך דלת העם אשר לא לטשו ולא הפכו מעשיהם לזכיות ע"י תורה ותשובה כראוי, מ"מ באים הם בטענה הלא אנחנו חטאנו יותר מן החסידים, ונהי שלא הפכנום לזכיות מ"מ חסידינו הפכום לזכיות, ונקבעו בכתרך ונתכבדנו על ידינו ולמה נגרע? וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "זכרני ה' ברצון עמך וגו'" לראות לכל הפחות בטובת בחיריך, שהרי עב"פ חטאנו עם אבותינו כי בענין החטא אנחנו שווים לאבותינו החסידים, ע"ד אבי אבי רכב ישראל, ויותר מהם כי העוינו והרשענו לכן מגיע לנו שכר ג"כ.

(בשם הרה"ק ה"ח"תם סופר" זיע"א)

אולם כאשר הכריזו את שמותיהם של העדים האחרים בני כנופייתו של סטפן שיבואו ויעידו, איש לא נענה כי איש מהם לא נכח במקום, התברר כי באורח פלא קרה לכל אחד מהם משהו שמנע בעדו מלהופיע, אחד מהם נפצע קשה בחוטבו עצים ביער, שני טבע בנהר, ואילו שני אחרים רבו ביניהם והעניינים הגיעו עד כדי קרב סכינים ועתה שניהם מוטלים על ערש דווי.

לכאורה המצב נראה טוב מאד, אין עדים ואין עדויות, אולם התובע אינו מוותר בנקל, הוא טוען כי בעצם אין צורך להשמיע את העדויות מחדש לאחר שהן ניגבו כבר ורשומות בפרוטוקול, כל מה שכבוד בית המשפט צריך לעשות זה לקרוא את הפרוטוקול של גביית העדויות ולהסתמך עליו טען התובע. השופט החליט כי צדקו דברי התובע, נתן הוראה לפקיד בית משפט להביא את הפרוטוקול של החקירה בו כלולות העדויות, באולם הושלך הס והשופט חיכה בחוסר סבלנות לבוא הפקיד, לבסוף הוא חזר בידיים ריקות, הוא ניגש אל השופט ולוחש לאזנו משהו, ואילו הלה צועק עליו בקול "תביא מה שיש שם". "אבל כבוד השופט" טוען הפקיד "אין שם מאומה, העכברים אכלו את הכל ולא נותר כלום", "זה לא יתכן, זה לא יאומן, תביא הנה את כל המגירה", מצווה השופט כשהוא כועס כולו על הפקיד ה"שלומיאלי", הפקיד יוצא במהירות, ומיד הוא נכנס חזרה, סוחב עמו מגירה גדולה, אותה הוא מעמיד על שלחן השופט, השופט הכניס את ידו למגירה וחיטט בה שעה ארוכה במגמה להעלות ממנה לפחות פיסת נייר שלמה אחת, אולם לשווא, כל הניירות שהיו במגירה זו כורסמו ע"י עכברים בצורה כה יסודית שלא נותרה ביניהם פיסת נייר שלמה אחת.

"כבוד השופט" הצטדק הפקיד "מעולם עוד לא קרה דבר כזה אצלנו", והוא הוסיף כאילו לעצמו "זה בכלל מוזר מאד, המסמכים הרבים שבשאר המגירות באותו ארון עצמו נשמרו כהלכה, מבלי שהעכברים יגעו בהם, רק המסמכים שבמגירה זו ניוזקו בצורה כה חמורה ששוב אי אפשר להשתמש בהם". "לא יאומן ממש לא יאומן אך עובדה היא: אין עדויות, אין מסמכים, אף פעם בימי חייו עוד לא היה לי מקרה כזה" אמר השופט כאילו מדבר עם עצמו, אחר כך התאושש ובקול רם ותקיף הכריז את פסק הדין, "האשמה נגד הנאשם לא הוכחה, החשוד משוחרר" הילקה עדיין שקוע היה באמירת תהילים, כאשר ניגשו אליו קרובים ורחוקים ואיחלו לו מול טוב על תוצאות המשפט, ענינו נתמלאו דמעות והוא הודה לה' על שהצילו מצרה צרורה זו. בדרכם הביתה סיפרה לו אשתו את כל ההשתלשלות שהביאה לשחרורו, ואז רק אז הבין הילקה את דברי ה"צמח צדק" אודות היצורים לרבות העכברים שלא נבראו בכדי.

צ'ין אדם לחברו

גמילות חסד מופלא של רוטשילד מעשה באיש חסיד וירא שמים, שישב כל הימים ולמד תורה ועסק בעבודת ה', הוא ובני ביתו חיו בעוני ובמחסור, ובנוסף לכך היו לו חמש בנות שהגיעו לפרקן, ולא היה בידו כסף להשיאן. שמע החסיד שבפריס בירת צרפת חי נדבן מופלג מבית רוטשילד, המעניק סכומים ניכרים לצורכי הכנסת כלה, היה זה ר' יעקב אבי הנדיב הידוע. יצא אפוא לדרך בלב כבוד, ולאחר טלטולים מרובים הגיע לפריס ופנה לבית הכנסת שבקרבת ביתו של רוטשילד. בגמר תפילת שחרית התרוקן היכל בית הכנסת מעשרות המתפללים, ונשאר רק איש בודד שהיה מעוטף בטלית ומעוטר בתפילין ולמד תורה בשקידה רבה. עיין גם החסיד בספר קדוש וחוכה בקוצר רוח שהאיש יסיים את תלמודו, כי סבור היה שאין הוא אלא שמש בית הכנסת. משחלפה כמחצית השעה קם האיש ממקומו, ואז קרב אליו האורח וסח לו מטרת בואו לפריס, וביקשו שיראה לו את מקום מגוריו של רוטשילד. השיב האיש לאורח אני מכיר היטב את הבית שאתה מבקש, ואני מוכן להראות לך את הדרך אל אותו בית, אולם ידוע לי שבעל הבית אינו מקבל היום אורחים, בוא אפוא אתי ואראה לך את בית רוטשילד, ומחר בבוקר תתקבל בודאי על ידו בסבר פנים יפות, ואם שומרי הסף לא יסכימו להכניס אותך לתוך הבית, תציג לפניך את הכרטיס הזה שאני נותן לך ולא יהיו לך כל קשיים בשעת הביקור.

למחרת בא החסיד לבית רוטשילד, וכאשר השומרים מנעוהו מלהיכנס פנימה, הציג לפניכם את הכרטיס שבידו, ומיד נפתחו לפניו דלתות הבית לרווחה, והשומרים הוליוהו בכבוד גדול אל אולם רחב ידיים, ואמרו לו לחכות לנדיב. כעבור רגעים אחדים, נפתחה אחת מדלתות האולם, והחסיד נדהם כשראה לפניו את האיש שהוא נפגש עמו יום קודם בבית הכנסת. מיד הכניסו הנדיב לחדר עבודתו ואמר לו בלשון אבהית, כל הימים אני נוהג להעניק מטבע של מאה פרנקים לצורכי הכנסת כלה, וכיון שיש לך חמש בנות שהגיעו לפרקן, ראוי אתה למענק של חמש מאות פרנקים, אולם, הוסיף המארח לאחר שהייה קלה, החלטתי להעניק לך אלף פרנקים נוספים, מכיון שזיכית אותי במצוה גדולה שלא זכיתי לקיים מעודי ועד היום הזה. ימים רבים אני מקיים בעזרת ה' מצות גמילות חסדים בממוני, אבל לא זכיתי משום מה לקיים מצוה גדולה זו בגופי, אתה הראשון שביקשת ממני להראות לך את הדרך לביתי, וכך עלה בידי לקיים מצות גמילות חסדים בגופי. ועל כך שזיכית אותי במצוה זו הנך ראוי לתודה ולברכה כפולה ומכופלת.

לעבור את כל החיים מבלי לפגוע

באף אחד

מספרים ששאלו פעם את הרה"ק ה"חזון איש" זיע"א, מהי הדרגה הגבוהה ביותר שיהודי יכול להגיע אליה בעולם הזה? והשיב הדרגה הנעלה ביותר היא, "לעבור את כל החיים מבלי לפגוע באף אחד"

תלולא דצדקיא

שבת קודש י"ב ניסן

רבי מרדכי זיסקינד סג"ל לנדא מסטרי ב"ר יואל משה (תרט"ז)

יום ראשון י"ג ניסן

רבינו יוסף קארו ב"ר אפרים (בית יוסף-של"ה) רבינו משה אלשיך ב"ר חיים (אלשיך-שנ"ז) הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר שלום שכנא (ה"צמח צדק" מליובאוויטש - תרכ"ו)

יום שני י"ד ניסן

הרה"ק רבי אשר ישעי' מראפשיץ ב"ר אליעזר ליפמן (תר"ה)

יום שלישי ט"ז ניסן

יצחק אבינו הרה"ק רבי מאיר מקריסטיופאלי ב"ר צבי (יד המאיר - תקע"ה) הרה"ק רבי אלישע ב"ר ברוך מגורליץ (תש"א)

יום רביעי ט"ז ניסן

לוי בן יעקב משבטי קה

יום חמישי י"ז ניסן

הרה"ק רבי יצחק מסקווירא ב"ר מרדכי מטשענבול (תרמ"ה) הרה"ק רבי מאיר אבוחצירא ב"ר ישראל (תשמ"ג)

יום שישי י"ח ניסן

רבי מאיר הלוי ב"ר טודרוס (הרמ"ה ה"א ד') הרה"ק רבי חיים אברהם ממיקאליוב ב"ר שלמה (תרל"א)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

שמונה הלוכות

נאמר הרה"ק נטילת הכותב רבינו של"ט"א מוס"ס "ב"ב אורח" רפרוס יוסף הדר"ס על המערים.

ברכת כהנים (י"ד)

א) אחר שבירכו הכהנים "אשר קדשנו בקדושתו של אהרן", אינו רשאי החזן להתחיל "ברכך", עד שיכלה מפי כל הציבור "אמן" שעונים אחר ברכת "אשר קדשנו בקדושתו של אהרן". (ש"ע הרב סימן קכ"ח, סעיף כ"ח), וכן אינו רשאי החזן להתחיל "יאר", "ישא", עד שיכלה האמן מפי הציבור. (משנה ברורה שם ס"ק ס"ו).

ב) אין הכהנים רשאים להתחיל בתיבה ומברכת כהנים, יברכך וגו' עד שתכלה התיבה מפי המקרא. (ש"ע שם, סעיף י"ח), והטעם כדי שישמעו הציבור התיבה יפה מפי הכהנים, ולא תתערב בה שמיעתם מהמקרא. (ש"ע הרב שם, סעיף כ"ט), וכן המקרא לא יתחיל להקרות תיבה אחרת ומברכת כהנים, עד שיסיימו הכהנים התיבה שלפניה. (משנה ברורה שם, ס"ק ס"ח).

לע"נ הרה"ק

רבי מאיר אבוחצירא ב"ר ישראל

גלב"ע י"ז ניסן זיע"א תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות דפוס פוסטר

דפוס אישי מקצועי

08-8422112 ההגנה 54 רחובות

P6422112@gmail.com